

# ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 127 (16/02) - 020822

arbetarmakt.com

## Innehåll

- Demonstration mot Nationaldemokraternas möte på Östermalmstorg
- Nationaldemokraternas kampanj mot islam
- En kämpe har gått ur tiden
- Irak: Stoppa Vita husets krigsplaner!
- Brasilien: IMF kliver in för att förhindra ekonomisk härmälta
- Tyskland: Varför kapitalisterna vill att Stoiner vinner valet?
- Palestina: Instängd med en martyrs familj
- Irland: Arbetare protesterar mot paramilitära attacker
- Nya böcker på Bokhörnan Radikal

## Demonstration mot Nationaldemokraternas möte på Östermalmstorg

Söndagen den 19 augusti var det återigen dags för en rasistisk mobilisering i Stockholm. Stärkta av att ha kunnat genomföra ett torgmöte relativt ostört den 19 juni begav sig den fascistiska frontorganisationen Nationaldemokraterna ut för att sprida sitt rasistiska gift återigen i det välbeställda Östermalmskvarteren. Precis som i juni backades ND:arna upp av ett gäng nazister som agerade skyddsstyrka.

Förra gången mötte rasisterna i ND knappt motstånd. Den antirasistiska vänstern mobiliserade endast något hundratal och av dessa blev hälften attackerade av ND:s nazistiska uppbackare på Norrmalmstorg. De få som kom till Östermalmstorg innan ND:s torgmöte startat den gången blev bortförsta av polisen.

Inför Torgmötet i söndags hade antirasisterna mobiliserat lite bättre och nära tvåhundra marscherade med fasta steg från Norrmalmstorg för att stoppa nationaldemokraterna. Den revolutionärt socialistiska ungdomsgruppen Revolution bildade ett block tillsammans med kamrater i Arbetarmakt med omkring 25 deltagare. Tillsammans gjorde vi vårt bästa för att sätta en militant prägel på demonstrationen och tog upp flera slagord.

Då vi började närma oss Östermalmstorg vid trettontiden visade det sig att polisen förberett sig för att kunna försvara fascisternas torgmöte, som skulle börja klockan 14. Vid en av ingångarna dit tåget marscherade fanns två kravallstaket uppriggade och en poliskedja som högg med batong vid varje ansatts till försök att bryta vägen fri. Vi kom till platsen ungefär en timme innan slipsrasisterna och fascisterna i ND skulle börja och vi började skandera slagord för full hals. Efter en stund bestämde sig demoledningen att vi skulle försöka oss på att gå mot en annan avspärrning varpå vi vände och marscherade ner mot gatan. Detta bara för att finna att polisen stängt in oss. Utanför såg vi Vänsterpartiet marschera. Man kan ju fråga varför de inte hakade på oss. Men så har ju också

Vänsterpartiet och dess ungdomsförbund Ung Vänster också tagit avstånd från militant kamp mot fascisterna. De valde alltså att på tryggt avstånd genomföra en mindre demonstration.

Solen tryckte på och många av oss började bli trötta av att bara stå där och vänta.

Demonstrationsledningen meddelade att polisen sagt att vi skulle få gå igenom efter ett tag. Då såg vi fascisterna komma in på torget med svenska flaggor och rasistiskt propagerande plakat, på andra sidan vid kravallstängslet där vi först stått. Som gnistan tändes den döende elden skickades signalen genom den antirasistiska folkmassan och militanter började rusa ner mot gatan och mot fascisterna följda av de övriga. Väl framme vid det första kravallstängslet raserades detta beslutsamt samtidigt som de nazistiska skinnskallarna bröt sig ur ND:s tåg och avancerade fram mot det sista stängslet som skilde oss åt. Väl framme vid stängslet var det ingen av dem som vågade ta det avgörande steget över där antirasisterna väntade på dem. De nöjde sig med att kasta mynt mot oss och blev sedan bortfösta av polisen. Då alla antirasister samlats framme vid stängslet skanderade vi slagord och buade ut ND:arna som var påtagligt missnöjda med störningsaktionen.

Efter att ha häcklat rasisterna och fascisterna i ND under merparten av deras torgmöte marscherade den antirasistiska demon tillbaka till Sergels Torg där den avslutades.

Demoledningen för antirasisterna proklamerade en seger. Detsamma gör också

Nationaldemokraterna på deras hemsida. I sanningens namn vore det fel att kalla söndagens protest mot det fascistiska slöddret för en seger. De lyckades faktiskt genomföra ännu ett torgmöte i centrala Stockholm och även om det skedde under pinsamma former är det ett faktum att de kunde få en offentlig plats till sitt förfogande. Den antirasistiska mobiliseringen tog fart med kort varsel då ND annonserade först i torsdags och det var förvisso fler som slöt upp än förra gången. Detta betyder inte att vi kan proklamera en seger och luta oss tillbaka. Tvärtom krävs det långt fler deltagare och än bättre organisering om vi ska kunna stoppa ND och dess fascistiska våldsgång på gatorna. Då de dessutom får hjälp att organisera sina möten av polisen kräver det än mer om vi på allvar ska lyckas hindra dem. En framgång var det men långt ifrån en fullvärdig seger.

Frontfascistiska och rasistiskt populistiska organisationer som National- och Sverigedemokraterna kommer att fortsätta propagera för sitt rasistiska budskap med all sin kraft inför det stundande valet.

Ivrigt påhejade av partier som folkpartiet och moderaterna, som lagom inför valet stryker rasisterna medhårs med sina invandrarfientliga förslag, kommer de att göra vad de kan för att bygga sina partier och sin rasistiska arbetarfientliga rörelse. Det är därför vänstern måste ta hotet på allvar redan i dagsläget och ta i med hårdhandskarna mot det fascistiska slöddret. Revolution kommer med Arbetarmakt och alla andra som vill samarbeta med oss att fortsätta bekämpa rasism och fascism och verka för byggandet av en ny militant massrörelse mot fascism och högerextremism.

## **Nationaldemokraternas kampanj mot islam**

Efter den 11 september förra året har olika krafter försökt sprida felaktiga bilder av islam och invandrare i Europa från länder där islam är den dominerande religionen. Ibland handlar det om etablerade politiker, som Frankrikes president Chirac, eller om religiösa fanatiker, som väckelsepredikanten Moses Hansen i Köpenhamn.

Den 4 augusti inledde Moses Hansen ett "korståg" mot islam i stadsdelen Nørrebro i den danska huvudstaden. Med ett tre meter högt kors vandrade han under stark poliseskort (Mellan 400 och 600 poliser) och invånarnas protester runt i en stadsdel där både vänstern och invandrarorganisationer är mycket aktiva.

Moses Hansen motiverade sitt korståg på följande sätt i Politiken den 3 augusti: "Jeg vil gerne i dialog med mennesker, men jeg vil ikke i dialog med fremmede guder og fremmede religioner. Bibelen har aldrig sendt budbringere ud for at gå i dialog med en anden religion. I mit evangelium og min bibel er der kun en vej til himlen, og det er Jesus Kristus. Alle andre former for tro er en vej til helvede og evig fortabelse, for Jesus Kristus er den eneste frelser."

I Politikens söndagsbilaga dagen därpå, den 4 augusti, uttalar sig Moses Hansen mer i detalj varför han inte gillar muslimer. Här är det uppenbart att det inte endast handlar om religiösa frågor. Han solidariserar sig öppet med Pia Kjörsgaards Dansk Folkeparti. Islam är enligt honom "den farligst

tikkende bombe under hele verdenssamfundet" och muslimerna på Nørrebro "er vilde, udisciplinerede, fulde af had og bitterhed over for det danske samfund. De får mere end to tre børn - hvordan vil det danske samfund ikke se ud, hvis muslimernes antal fordobles?" Moses Hansens praktiske lösning är att frälsa muslimer som är bosatta i Danmark och omvandla dem till lika intoleranta kristna som han själv.

I Danmark finns den här typen av lögner om muslimer inte bara företrädde bland galningar på "Herrens højrefløj", som Politiken menar att Hansen tillhör, utan också i Dansk Folkeparti som med sina 12 procent i senaste valet utgör en viktig förutsättning för den borgerliga regeringen i Danmark.

I Sverige har ingen etablerad politisk kraft ännu på allvar vågat leka med grova antimuslimska lögner. För att hitta dem får man gå till extremhögern.

Nationaldemokraterna (ND), en mer extrem utbrytning från Sverigedemokraterna, bedriver i samband med sin valrörelse också en "upplysnings- och opinionskampanj" om islam. På flygblad med rubriken "Inget Jihad i Sverige 2002", och på sin hemsida, uppmanar ND läsarna att ladda ner en speciell broschyr med titeln Islam i Sverige - Jihad mot folkhemmet?

Broschyren är inte helt överraskande ett hopkok av lögner, halvsanningar och förtiganden.

Inledningsvis uppmanar "partiorganisatören" Tor Paulsson läsaren att försvara religionsfriheten.

Men den gäller uppenbarligen inte för muslimer eftersom "hedersmord, gruppvåldtäkter och könsstympning i princip inte [fanns] innan den muslimska massinvandringen började i slutet av 80-talet."

Tor Paulsson skryter också med att det bara är ND som föreslår "lösningar på problemen". Samma formulering upprepas i broschyrens slut, där det också sägs att ND har "konkreta förslag till lösningar". Av någon anledning framgår det ingenstans vilka dessa "lösningar" är, men den som känner till något om ND behöver inte fundera särskilt länge. ND:s "konkreta lösningar" har mer att göra med en viss Adolfs "slutlösning" än med påståendena om att ND vill "gå före och i god demokratisk ordning ge röst" åt opinionen.

Den första stora lögnen i ND:s skrift är påståendet att det finns 400 000 muslimer i Sverige. Den siffran är baserad på officiell statistik som räknar alla personer som lever i landet och som kommer från ett land där islam dominerar det religiösa livet som muslimer. Det innebär att exempelvis alla de radikala iranier som flytt hemlandet på grund av den religiösa diktaturen också räknas som muslimer.

Enligt religionsvetarna är siffran helt felaktig och bör minskas till någonstans mellan 5 och 10 procent av de 400 000. Detta innebär att ungefär 20 000 till 40 000 invånare i Sverige är aktiva muslimer i den meningen att de då och då besöker en moské eller på annat sätt deltar i församlingarnas liv. Siffran är inte speciellt mycket högre än motsvarande siffra för kristna i Sverige.

Utifrån den helt felaktiga siffran byggs ett stort luftslott som saknar varje förankring i verkligheten. Det talas om "islams enorma maktillväxt i Sverige", ett påstående som helt saknar bevis. Vi vet exempelvis att många muslimska församlingar - på grund av rasism och religiös diskriminering - har stora problem med att hitta lokaler som kan användas till moskéer. En grupp med den makt som ND påstår att muslimerna har tillskansat sig i Sverige skulle knappast brottas med den typen av problem.

Den andra stora lögnen i skriften är den konsekventa sammanblandningen av religion och kultur. Det talas om "muslimsk kvinnosyn" när det egentligen handlar om gamla feodala mönster från vissa områden i Mellanöstern, mönster som omfattas av alla fundamentalistiska religiösa grupper med ursprung i området. Det gäller muslimer, det gäller kristna och det gäller mosaiskt troende. En typisk sammanblandning av religion och kultur är påståendet att den vedervärdiga könsstympningen är muslimsk, när den i verkligheten är begränsad till vissa områden i Afrika och inte har det minsta med islam att göra.

Avsnittet om "Islam och värnet om djuren" försöker få så kallade djurvänner att lyssna till ND:s hatpropaganda. Den så kallade halal-slakten, där man utan att omedelbart döda djuret tappar det på allt blod, vilket medför en långsam och antagligen plågsam död, finns också i en annan form,

nämligen den judiska koscher-slakten. Detta visar tydligt att det handlar om regionala beteendemönster, som antagligen har en rationell grund men som omvandlats till religiös föreskrift. Det kanske mest avslöjande påståendet i skriften är att "de flesta muslimer är fundamentalister och bokstavstroende", dvs att de följer alla föreskrifter i Koranen. Det vore att ha för stora illusioner om dessa hatpropagandister att de verkligen har läst Koranen. Hänvisningar saknas fullständigt, trots att Koranen finns i flera moderna översättningar till svenska. Påståendet om att de flesta muslimer är fundamentalister är helt gripet ur luften och saknar varje bevis. Det finns en miljard muslimer i världen och en osannolikt stor mängd olika riktningar och varianter.

Dessutom är det så att många av de hemskheter som skriften påstår finns i Koranen också finns - och ofta i ännu primitivare form - i Gamla testamentet i Bibeln, som intar en central roll både i kristendomen och judendomen. Det är bland annat därför som fundamentalistiska kristna och judar uppvisar så stora likheter med muslimska fundamentalister.

Ett annat felaktigt påstående är att nästan "inget muslimskt land tillåter öppet utövande av andra religioner". Även om det finns mycket att önska vad gäller religiösa och demokratiska rättigheter i de flesta stater där islam är den dominerande religionen, stämmer inte detta. I Egypten finns en av de äldsta kristna kyrkorna, den koptiska, och i Libanon, Irak och andra länder i regionen finns det årskilliga kristna invånare.

Den onyanserade och lögnaktiga beskrivningen av den muslimska världen mostvaras av en ännu värre redogörelse för det "lågintensiva inbördeskrig" som förs av muslimska ungdomar mot "ursprungsbefolkningar" i Europas storstadsförorter. Frankrike nämns och framför allt Bradford i norra England där extremhögern för ett år sedan organiserade rasistiska kravaller med hjälp av felaktiga påståenden om att "vita" inte fick röra sig fritt i områden där muslimer dominerar. Det mesta tycks i ND:s världsbild ha med islam att göra. Angreppet på Tvillingtornen i New York förra hösten sägs vara ett "muslimskt massmord" som oreserverat stöddes av "massorna av muslimer i tredje världen".

Det finns många grupper inom extremhögern - både nazistiskt inriktade som ND, eller mer kristet inriktade som Moses Hansens Vaktarna - som försöker slå mynt av den 11 september och alla de myter och lögnar om islam som sprids av media och etablerade politiker. Det har dock inte alltid varit så. Åtskilliga högerextrema och nazistiska grupper i Europa har vid olika tillfällen känt stor sympati för exempelvis Irak eller Libyen eller grupper som svarta muslimerna i USA. De har förenats av sitt hat mot judar eller "rasblandning".

Nu försöker dock extremhögern, och i Sverige speciellt ND, profitera på antimuslimska stämningar. Socialister och marxister försvarar inte på något sätt de uttryck för förtryck som exempelvis manifesteras i mordet på Fadime Sahindal, eller det som sker med andra flickor i hederns namn. Vi försvarar inte heller reaktionära muslimska prästers åsikter eller fundamentalistiska muslimers reaktionära fantasier.

Men det är inte dessa grupper ND är ute efter. Med hjälp av lögnar, halvsanningar och förtiganden försöker man få svenska arbetare och ungdomar att med misstro och misstänksamhet börja se på sina kamrater på jobbet eller i skolan som har muslimsk bakgrund. ND:s kampanj mot islam är så långt från upplysning man kan komma. Det faktum att man inte vågar tala om vilka "konkreta lösningar" som föreslås talar sitt tydliga språk. Stålkängor, knogjärn och diverse tillhyggen gör sig inte så bra i material som ska locka väljare till valdagen.

ND:s skrift visar återigen att alla radikala och demokratiska krafter måste bemöta dem med förakt och motstånd. De får inte ges fler tillfällen att sprida sin hatpropaganda. Organisera blockader och protester för att stoppa dem!

## En kämpe har gått ur tiden

Erik Svensson har avlidit i en ålder av 84 år. Han föddes i Västervik, hamnade så småningom i brukssamhället Hallstavik och bodde sedan många år på Södermalm i Stockholm.

Han var inte en vän av stora ord och hans personliga försiktighet gjorde sig också gällande i hans politiska förhållningssätt. Erik Svensson var övertygad antistalinist och solidariserade sig med den

antistalinistiska vänstern, även om han i valsammanhang kunde rösta på vänsterpartiets föregångare.

Under många år fanns Erik alltid med i samband med Socialistiska partiets olika möten och arrangemang. När Mot Strömmen-tendensen bildades i SP för att senare, 1994, grunda Arbetarmakt, tillhörde Erik de som redan från början följde våra publikationer. Han tillhörde våra trogna prenumeranter.

Även om det var flera år sedan Erik fanns med på demonstrationer i Stockholm, var detta ett tomrum som vi som kände honom upplevde med sorg och saknad. Pratstunderna med Erik var ljusglimtar under ett 90-tal som till att börja med politiskt var mycket trögt för vänstern.

Erik berättade alltid episoder som han varit med om - exempelvis när han lyssnade till Signe Silléns valtal i Vitabergsparken 1928, vilket var det första valmöte han själv var med på. Hans vetgirighet upphörde aldrig och för oss som delade hans intresse för arbetarrörelsens historia var det en högtidsstund att få diskutera med en så initierad kamrat.

Det är sorgligt att Erik är död, men sådant är människans öde. Vi lever inte för evigt. Kampen för socialismen fortsätter dock och även om Erik Svenssons insats i den kampen var lågmäld, fanns han alltid med och var en kamrat man alltid kunde lita på.

Det finns klasskämpar av olika slag. Vi socialister sörjer inte Jan Stenbeck, som hela sitt liv kämpade på andra sidan, men Erik Svenssons minne är värt att hållas levande bland oss som kände honom.

Per-Olof Mattsson

## **Irak: Stoppa Vita husets krigsplaner!**

Tärningen är kastad. I Vita huset och Pentagon förs diskussionen inte längre OM utan NÄR Irak återigen ska utsättas för bombmattor för att tillföras "den fria världens värderingar" med hjälp av USA-arméns bajonetter?

Bush hävdar att Saddam Hussein representerar ett hot mot världen och att han finansierar terrorister. Faktum är dock att det inte finns ett ens bevis för att Saddam har några förbindelser med al-Qaida. Och det är USA som har världens största vapenarsenal och som använder den mest. Det var krigsherrarna i Washington som bombade Irak under kriget i Persiska viken 1991 och mördade 200 000 irakier. Det var USA:s marinsoldater och inte irakiska soldater som marscherade in i Somalia 1993.

Raketerna som 1999 förvandlade serbiska städer och broar till aska hade sitt ursprung i USA. Och vem förde för ett år sedan de korrumperade klanledarna i Kabul till makten? Och vems trupper och missiler har dödat mer än 3 000 afghanska civila sedan "kriget mot terrorismen" inleddes - fler än de som dödades i World Trade Center? Faktum är att USA-imperialismen och inte Irak är den största, mest krigshetsande och därför farligaste makten i världen.

Faktum är att USA inte bara tränade och finansierade sådana som Osama bin Laden, utan också finansierade högerterrorister mot Nicaragua under 1980-talet med illegala drogfonder och använder samma metoder idag mot gerillan och arbetarrörelsen i Colombia.

Washington rättfärdigar ett nytt angreppskrig mot Irak med påståenden om att landet besitter kemiska, biologiska och nukleära vapen. Det är emellertid USA som innehar världens största nukleära vapenarsenal och som hittills är den enda stat som använt atombomber i krig. USA använde också ammunition bestyckad med uranium i sina krig under det senaste årtiondet, vars konsekvenser otaliga barn i Irak, Kosova och Afghanistan idag får lida av.

En av USA-imperialismens analytiker - Anthony C. Cordesman på Centrum för strategiska och internationella studier - formulerade nyligen öppet och exakt de verkliga motiven: "USA kan mycket väl vara på väg att inleda det första föregripande kriget i sin historia. Om USA går i krig mot Irak, kommer det inte att vara på grund av någon irakisk aggressionshandling på senare tid, bevis för irakisk terrorism eller konventionell irakisk upprustning - Oavsett om vi säger så offentligt eller inte, kommer vi att göra det därför att han [Saddam] befinner sig i centrum av en region med

mer än 60 procent av världens oljereserver - Vi kommer bara att ha en riktig militär allierad - Storbritannien. Den här gången kommer det att vara en koalition av 2, inte 21. Det kommer också att vara en koalition med litet regionalt folkligt stöd och stor folklig ilska." (Washington Times 1/8 2002)

USA:s planerade angrepp på Irak förkroppsligar de klassiska dragen i ett imperialistiskt krig. USA-administrationen är beredd att göra allt för att garantera sin kontroll av strategiskt viktiga råvaror. De oljemonopol som backar upp George Bush hoppas, genom att bli av med Saddam Hussein, kunna minska sitt beroende av Saudiarabien (ett näste för rekryter till al-Qaida och i allt högre grad instabilt och opålitligt) och öppna oljereserver och oljeledningar som går från Uzbekistan via ett vänligt sinnat Irak och Turkiet, och därigenom gå förbi Iran och Kaukasus. För detta är Pentagon beredda att slakta tio- och hundra-tusentals människor. För detta är den härskande klassen i Washington besluten att ockupera Irak och dela upp landet i flera småstater.

Med andra ord har vi här ett klassiskt imperialistiskt krig från USA:s sida mot det halvkoloniala Irak, som är försvagat och uthungrat efter årtal av ekonomisk blockad från FN.

Inför denna ojämna kamp kan vi inte vara passiva eller neutrala. Den härskande klassen i USA och dess allierade måste förhindras från att angripa stater och folk världen över, utan att straffas, under den hycklande parollen "krig mot terrorismen".

Alla sanna internationalister och socialister kommer att arbeta för USA-imperialismens nederlag och för Iraks försvar. Det råder inget tvivel om att en reaktionär diktatur sitter vid makten i Irak. En diktatur som USA-imperialismen stödde under 1980-talet, när den angrep Iran. Men det kommande kriget handlar inte om Saddam Hussein, utan om herraväldet i Mellanöstern.

Störtandet av Saddam Husseins regim förblir en central uppgift för Iraks arbetare och bönder. Men regimens fall inför USA:s och dess allierades kanoner skulle idag vara ett större ont, eftersom det under årtal skulle infoga landet och hela regionen i imperialismens järngrepp. Detta måste under alla omständigheter förhindras.

Vi får inte vänta tills de första missilerna faller över Bagdad. Arbetarklassen i den imperialistiska och halvkoloniala världen, rör-elsen mot kapitalets globalisering och antikrigsrörelsen måste börja handla nu mot USA:s krigsplaner. Tiden har kommit för massdemonstrationer, strejker mot och sabotage av det imperialistiska kriget.

- Omedelbart tillbakadragande av imperialismens väpnade styrkor från Mellanöstern!
- Ingen rätt till överflygningar för Nato-plan i Europa!
- Omedelbart slopande av FN:s sanktioner mot Irak!
- Massdemonstrationer och strejker mot det hotande kriget!
- Ifall kriget bryter ut: För imperialismens nederlag och försvar av Irak!

Workers Power Global, Wien

## **Brasilien: IMF kliver in för att förhindra ekonomisk härmsälta**

"Brasilien har fastnat i en mycket dålig situation där endast ett ordentligt fall i Lulas popularitet kan föra tillbaka valutan och skuldmarknaderna till en fast grund". Det var så här den i USA baserade Brazil Watch sammanfattade orsaken till rusningen mot Brasiliens valuta, realen, i juli.

Krisen inleddes för tre månader sedan när det stod klart att Washingtons favoritkandidat i presidentvalet i oktober, Jose Serra, från det styrande PSDB, föll i opinionsundersökningarna. Det brasilianska arbetarpartiet PT:s Lula da Silva nådde upp till 38 procent, medan Serra bara fick 16-19 procent. Affärsvärlden i USA svarade på sitt typiska sätt och gav brasilianarna en försmak av vad som skulle hända om de var så galna att de valde en "farlig socialist".

Stora investerare och banker gick vidare med att nedvärdera Brasilien som investeringsobjekt. I maj utfärdade Merrill Lynch, Morgan Stanley och ABN Amro med flera varningar till investerare. I juni ändrade Moodys Brasiliens ställning från "stabil" till "negativ" och hänvisade till "osäkerhet

förknippad med utgången av valet i oktober".

Valutan började falla och förlorade 23 procent av sitt värde mellan januari och juni. Nittio procent av Brasiliens utlandsskuld är förbunden med dollarn. När realen föll, steg skulden. Priset på nya lån sköt i höjden eftersom Brasilien nu utgjorde en större risk. Det argentinska scenariot hängde över landet - att inte kunna betala Brasiliens enorma skuld på 250 miljarder USA-dollar.

Men IMF klev in med det största lånet i dess historia - en krediträtt på 30 miljarder USA-dollar.

Kontrasten mot vad Argentina fått gå igenom för att få lån av IMF kan inte bli starkare. Men Washington hade sina skäl. För det första finns det en rädsla för "smitta" - ett allmänt sammanbrott för det latinamerikanska valuta- och banksystemet som skulle kunna återverka i hela den imperialistiska världen och dess banker och multinationella bolag.

Det är som en analytiker uttryckte det: "IMF är ett välfärdssystem för västerländska banker".

IMF trodde att Argentina skulle kunna isoleras. Det talades även om att Brasilien skulle vara "immunt" gentemot krisen i grannlandet. Så sent som i april kunde IMF-direktören Claudio Loser förklara att Brasilien hade uppnått en "dygdens cirkel" genom att följa IMF:s politik. Det plötsliga sammanbrottet för banksystemet i Uruguay, som följdes av den brasilianska krisen, har fått IMF att skyndsamt öppna plånboken för att skydda sitt system.

Den fortsatt hårda linjen från USA:s finansminister Paul O'Neil - inget borgenerande - möttes av kontrarorder från Vita huset. I Argentina var det fråga om att stjäla arbetarnas och medelklassens pengar och tvinga några europeiska banker att godkänna en hanterbar nedskrivning av sina tillgångar. Om Brasilien faller, i likhet med Mexiko 1994-95, kommer storbanker i USA och hela det finansiella systemet att vara i farozonen.

Givetvis överlämnar inte Washington 30 miljarder USA-dollar utan villkor. Lånet kommer med krav som är utformade för att binda varje PT-regering - om en sådan blir vald i oktober. Dessa nya dragningsrätter kommer att vara i funktion efter valet och kommer bara att finnas om regeringen håller nere de offentliga utgifterna. Det är faktiskt ett villkor för lånet att regeringen spenderar betydligt mindre än den får in via skatter, eftersom den måste ha ett överskott på 3,75 procent av BNP varje år för att kunna betala tillbaka till sina långivare.

Det är ironiskt att krisen skulle ha förvärrats av rädsla för att en regering under Lula skulle hota kapitalistiska investerare. PT omvandlade sig för länge sedan till ett pålitligt reformistiskt, socialdemokratiskt parti enligt europeisk modell och har gått ännu mer åt höger under den nuvarande kampanjen. På många sätt är det ett eko av Blairs omvandling av labourpartiet i Storbritannien.

I det förgångna har PT väsnats hotfullt om att "omförhandla skulden" och vägra att förnya "uppgörelsen" med IMF efter krisen 1998. Nu har PT lovat att hålla sig till överenskommelsen med IMF. Lula sade nyligen att "man kan inte klara sig utan IMF". Borta är kraven att fördubbla minimilönen och även det försiktigt reformistiska löftet att öka skattetrycket till 50 procent för de högsta inkomsterna.

PT:s manifest från slutet av juli har tappat alla hänvisningar till tidigare löften om att förstatliga privatiserade företag. Och detta i ett land där privatisering och avreglering av elindustrin resulterat i en elkris som gjort det nödvändigt med ransonering.

Manifestet lovar att skapa jobb genom "ökad tillväxt", genom att införa 40-timmars arbetsvecka och statliga program för arbeten. I praktiken har den brasilianska ekonomin svårigheter med att undvika en recession med tillväxtsiffror som hela tiden sjunker. Med skatteintäkter som minskar, och ett löfte till IMF att ha årliga överskott på 3,75 procent, kommer PT - om de vinner valet - nästan omedelbart att stå inför nedskärningar i budgeten och välfärden - om man inte säger upp IMF-avtalet.

Samtidigt som manifestet lovar "en ny reformplan för jordbruket", har PT:s inställning under valkampanjen till MST:s (de jordlösa rörelse) strategi med jordockupationer varit att distansera sig. Lula fördömde nyligen en jordockupation från MST:s sida mot president Cardosos stora jordegendomar.

Lula har tidigare besegrats två gånger i presidentval, trots att han vid olika tillfällen varit den ledande kandidaten. PT:s högersväng är avsedd att lugna investerare och Washingtons rädsla och

visa att PT är "fiskalt försiktiga och ansvarsfulla" - "lämpliga att styra". Gentemot partiets vänsterflygel har Lula ingått en allians med liberala partiet och gjort Jose Alencar, en rik affärsman med nära kontakter med den evangeliska rörelsen i Brasilien, till kandidat för vicepresident. Det är givetvis inte PT:s program som de multinationella bolagen och IMF är rädda för utan istället förväntningarna i PT:s bas i arbetarklassen om Lula vinner. De är rädda för att partiet kommer att vara ett opålitligt verktyg i en krisperiod, eftersom det är utsatta för kraven från sina medlemmar i arbetarklassen och i fackföreningarna. Det är därför som Washingtons kampanj för att försöka manipulera valet för att förhindra Lulas seger kommer att fortsätta.

Workers Power Global, London

## **Tyskland: Varför kapitalisterna vill att Stoiner vinner valet?**

Under de senaste fyra åren har Gerhard Schröder och Joschka Fischer gjort mycket för den härskande klassen. Deras meritlista låter som en instruktionsbok i gott borgerligt uppförande:

- \* två krig i vilka den tyska armén varit inblandad och därigenom har armén blivit mer av en internationell styrka.
- \* Inrikesminister Schily har stärkt "den inre säkerheten".
- \* Omfattande skattesänkningar för storföretagen och de rika.
- \* Mer privatiseringar av offentlig service.
- \* Pensionssystemet har öppnats för privatisering.
- \* Införande av euron - och därmed ifrågasättande av dollarn som den ledande imperialistiska valutan.

Och framför allt: genom att integrera den tyska fackföreningsbyråkratin under socialdemokratisk kontroll har arbetarna hindrats från att utveckla en omfattande och självständig klasskamp, även av defensiv karaktär.

Men bourgeoisien är otacksam. Den röd-gröna regeringen måste bort och den konservativa batongen ska vinnas över arbetarklassen. Stoiber och det nyliberala partiet FDP är det alternativ som kapitalisterna föredrar.

Ledarna för arbetsgivarnas organisationer har en ny inköpslista:

- \* flexibilisering och avreglering av arbetsmarknaden, utbredning av låga löner.
- \* Angrepp på det gamla systemet för löneförhandlingar i industrin, avskaffa skydd mot avsked och inga fler bindande nationella löneavtal.
- \* Privatisering av hälsovård, skolor och utbildning.
- \* Steg på vägen mot helt privata pensionsförsäkringar.
- \* Skattelättnader för de rika.
- \* Fördubbling av budgeten för försvaret och den inre säkerheten.

Schröder var angelägen om att visa sin vilja att tillgodose kapitalets krav och inrättade Hartzkommissionen som skulle utarbeta en reform av arbetsmarknaden. Inom detta område kommer ett omfattande angrepp på arbetarklassens landvinningar att äga rum.

Kapitalisterna kan mycket väl använda sig av några aspekter av kommissionens förslag, men de vill uppenbarligen gå längre - och göra detta med Stoiber, Späth och Westerwelle istället för Schröder och Fischer.

Varför? Därför att även den röd-gröna regeringens mycket få och halvhjärtade eftergifter till arbetarklassen och fackföreningarna är alldeles för mycket för kapitalisterna. De stoppade lagen om lågavlönade jobb, förslaget till en modifierad lag om vad som är en arbetsplats, lagen om att följa löneavtal (som stoppades av CDU/CSU och FDP) - alla har de bidragit till att Tyskland kommit efter inom EU. Framför allt ingrep inte den nuvarande regeringen öppet mot arbetarnas lönekamp under första halvåret i år.

Stoiber vill få ett slut på allt detta. Och det vill först och främst Westerwelle (FDP). Det är därför ingen överraskning att kapitalisterna prisar FDP:s program. Stoiber är som representant för ett



"folkligt parti" lite mer handikappad, men han har antytt att han är beredd att "lära". Han har nära förbindelser med storkapitalet och kan skryta med att ha fått med sig en ekonomisk hårding som Späth som en del av sitt "kompetensteam" under valkampanjen.

Stoiber leker kurragömma med Schröder. När det gäller varje aspekt av de planerade angreppen på arbetarklassen, ungdomen eller vilken som helst proteströrelse för Stoiber fram ett mer radikalt borgerligt krav jämfört med SPD, som kämpar tappert för att visa kapitalisterna sin pålitlighet. CDU och CSU har en mer direkt lösning på reformerna av arbetsmarknaden. Utan att förlora tid genom att inrätta en kommission, utan förhandlingar med facken, vill de helt enkelt införa en lågavlönad sektor med detsamma. Därefter kommer angrepp på skydd mot avsked och angrepp på centrala löneförhandlingar att följa. De planerar att hålla varje nygrundat företag i östra Tyskland "fritt från företagsråd (Betriebsräte)" under de fyra första åren.

Samma sak med upprustningen. Medan regeringen diskuterar en omstrukturering av militärutgifterna, säger Stoiber att försvarsbudgeten måste fördubblas.

Detta är huvudskälen till att Stoiber är den kandidat som föredras av finanskapitalet och imperialistiska strateger. Men kan de få sin kandidat vald?

Fortsättning följer i nästa nyhetsbrev.

Workers Power Global, Berlin

## **Palestina: Instängd med en martyrs familj**

Under hela vår vistelse i Nablus har vi bott hos familjer där det finns shahids, dvs martyrer. Det är dessa hem som den israeliska armén utser som mål för utplåning. Israel är inblandat i en brutal form av terrorism. Enligt Genèvekonventionen från 1949 är kollektiv bestraffning en krigsförbrytelse. Paragraf 33 i den fjärde konventionen slår fast: "Ingen skyddad person får bestraffas för en förseelse han eller hon inte själv begått" och "kollektiva bestraffningar och likaså alla åtgärder med hotelser och terrorism är förbjudna."

Men högsta domstolen i Israel har nyligen beslutat att kollektiva bestraffningar är tillåtna och att martyrs hem kan utplånas för att bestraffa familjen för att den tillåtit en son eller dotter att blisjälvordsbombare.

Jag bodde hos tre olika familjer i två flyktingläger i utkanten av Nablus - familjerna Buskar, Atiti och Abu-zar. Alla berättade de samma, hjärtnipande historia om sitt barn eller syskon. Sonen Buskar hade bara varit död i en månad och hans mor kunde inte hålla tillbaka tårarna när hon visade mig hans fotografi och berättade om hans liv. Alla familjerna är skräckslagna på nätterna och väntar på att armén ska komma. Det var just detta som hände familjen Atiti.

De två killarna från ISM (Internationella solidaritetsrörelsen) bodde i familjen Atitis hus i Balatalägre. De sov när soldaterna vid fyra-tiden på morgonen sköt på måfå mot husets ytterväggar och krävde att alla där inne skulle bege sig ut på gatan. Ala, bror till martyren Jihad Atiti, är eftersökt av israelerna. Normalt sett sov han i ett annat hus eller sov inte alls. Men i natt var han i familjens hus. Han lyckades fly genom att hoppa över hustaken.

Killarna från ISM tvingades ut, tillsammans med modern och två systrar. Män från grannhusen fanns redan utanför på gatan, en del med handbojor i plast. Soldaterna genomförde en ordentlig husundersökning. De knuffade en palestinsk man framför sig som mänsklig sköld. Sedan slet de upp metalldörrarna till en affär. När de inte fann vad de letade efter, hotade de familjen med att de skulle komma tillbaka inom 24 timmar för att radera huset.

De israeliska soldaterna spärrade in båda killarna från ISM och fyra palestinska män och tog dem till militärlägre Huwara, där de senare frigavs och släpptes av vid vägspärren i Huwara för att gå tre kilometer tillbaka till Balatalägre.

Efter en diskussion beslutade fem av oss senare att låsa in oss i det hotade huset med familjen på övervåningen. Media finns närvarande från Japan och Sverige.

Det fanns sammanlagt 15 människor från åtta olika länder i familjen Atitis hus. Snart utbröt en våldsam eldstrid på tre håll: till vänster om Balata, 500-1 000 meter rakt framför huset och något

hände även ner mot militärbasen Huwara. Gevärsseld fortsatte under mer än en timme. Armén använde lysraketer och spårljus och gav eld på måfå.

Det fick oss att inse vilken terror folket i Nablus, och i större skala hela Palestina, upplever VARJE DAG. Natten tog slut utan att armén visade sig igen. Nästa dag intervjuades en israelisk ISM-medlem i israelisk teve och det gick mycket bra. Två dagar senare tillkännagavs att en advokat var beredd att åta sig Atilis fall och överklaga i högsta domstolen. Alla drog en suck av lättnad. Men samma dag raserades tre hus i Tulbas.

På lördagen hävde armén utgångsförbudet under fyra timmar (Nablus har nu haft utgångsförbud nästan i 60 dagar), eftersom en FN-delegation skulle komma för att tala med borgmästaren. Detta innebar att utgångsförbudet hävdes för Nablus men inte för de omgivande byarna. Ingen kunde därför ta sig in till Nablus för att handla eller hälsa på vänner och släktingar. Vi tillbringade hela dagen vid en vägspärr på vägen till Beit Iba för att "underlätta" för människor att ta sig igenom. Inför FN-delegationen var det en levande stad med människor på gatorna som handlar och pratar med varandra. Om man kom in i staden just den dagen skulle man inte lägga märke till den underliggande desperationen hos människor som försöker få tag på tillräckligt med mat som kan räcka åt deras familjer - utan att veta för hur länge.

Workers Power Global, Nablus

## **Irland: Arbetare protesterar mot paramilitära attacker**

I början av augusti ägde massprotester rum av arbetare på tre sjukhus i Belfast - Royal Victoria, Mater och Ulster. Det var gemensamma protester av protestantiska och katolska arbetare. Det var deras svar på dödshot från lojalistiska paramilitärer - huvudsakligen UDA, som använder sig av täcknamn.

Veckan innan togs ett initiativ i samma fråga för en marsch till Belfasts stadshus - men demonstrationen kidnappades av borgmästaren i Belfast, Sinn Feins Alex Maskey, vilket ledde till att den fackliga ledningen för marschen begravdes i mängden av politiker på lokal och regional nivå och med en överväldigande närvaro av kyrkornas hierarkier och deras psalmsjungande satelliter. Det har förekommit liknande aktioner i Derry på senare tid efter att arbetare i Derry strejkat i flera dagar förra året i samma fråga.

På det stora hela har huvuddelen av hoten, angreppen och morderna som riktats mot arbetare haft sitt ursprung hos lojalistiska paramilitärer. De har upprörts av vad de ser som ett hot mot deras privilegier, och som representeras av maktdelningen med antiunionister, efter att de styrt över katolikerna i Nordirland i ett halvt århundrade.

Angrepp på protestanter från antiunionister har hört till undantagen och har då varit en kraftlös reaktion från de mest efterblivna och högerinriktade katoliker eller från hårdföra rester av INLA (Irländska nationella befrielsearmén).

Det gemensamma svaret från katolska och protestantiska arbetare kan bara välkomnas - även om det, vilket är oundvikligt i början, inleds med stora illusioner om vad maktdelningen kan medföra och den "nya" poliskåren i Nordirland (PSNI).

Detta visar sig för det första i antalet banderoller, från fackföreningar i offentliga sektorn, med paroller som "Protester för fred" eller "Ja till fred"; för det andra det faktum att de strejkande beslutade att skicka en deputation för att möta chefen för PSNI i Belfast för att kräva bättre skydd. Trots dessa brister visar dessa gemensamma strejker på början av vägen framåt i kampen mot dessa hot, angrepp och mord. De måste bli den omedelbara reaktionen på varje sådant hot i framtiden. De måste utsträckas i tid och till hela provinsen - och uppmana till strejker och massaktioner i solidaritet från irländska och brittiska arbetare överallt där detta är möjligt.

Och sådana aktioner måste ta itu med frågan om att bygga fackliga försvarsgrupper som den enda vägen att undvika beroende av det sekteristiska RUC - nu omdöpt till PSNI.

Framför allt måste framtida strejker och massdemonstrationer bilda gräsrotskommittéer för att hålla aktionen under kontroll och undvika avledningar från självständiga klassaktioner av sådana som

Alex Maskey eller att de förråds av fackbyråkraterna.

Workers Power Global, Galway

## **Nya böcker på Bokhörnan Radikal**

Under veckan har Bokhörnan Radikal fått in en en stor mängd nya böcker.

Böckerna som är främst antikvariska består av bland annat marxistisk teori, arbetarlitteratur och mycket annat.

Bokhandeln har öppet varje lördag klockan 12-17.

Adressen är Industrigatan 7B (nära Fridhemsplans tunnelbana och busslinjerna 3 och 4).